MÉG EGYSZER TÓTH ILONÁRÓL
a gyilkosról, akinek szobra áll Pesten

2002 áprilisában írtam a Népszabadságban Tóth Ilonáról („Szobor egy gyilkosnak" http://kende.hu/cikkeim). Arról a Tóth Ilonáról, akinek az első Orbán-kormány miniszterei szobrot avattak az orvosi egyetem bejárata mellett. Arról az orvostanhallgatóról, aki '56 novemberében megölt egy embert, bizonyos Kollár Istvánt, amit be is ismert a rendőrség, majd a bíróság előtt, s ezért halálra ítélték és kivégezték. Ezt írtam meg, vagyis hogy a jövő orvosai akkortól kezdve egy tényleges gyilkos szobra mellett mennek be és jönnek ki egyetemük bejáratán.

Magukat történésznek és jogásznak nevező szélhámosok szokásos stílusukban − dühödt vicsorgással és gyűlölködéssel − rontottak rám, fröcsögve gyaláztak, hogy megbántottam a forradalom hősét, Jeanne d' Arc-ját, akit koncepciós perben, koholt vádakkal végeztek ki a liberálbolsevik-judeoplutokrata hordák. Hazudozásaikban egészen odáig elmentek, hogy „tudományos" dolgozatban bizonygatták, halála után Tóth Ilonán a „néma talp" jelenség volt észlelhető, mivel addig verték a talpát, amíg kicsikarták belőle a beismerő vallomást.

Pár évvel később második Orbán-könyvemben (Az igazi Orbán,http://kende.hu/konyveim) újabb adalékokat tettem közzé, addig folytatott további kutatásom eredményeként. Az Oral History-ban leltem föl számos jobboldali '56-os visszaemlékezését, amely mind-mind ugyanazt hordozta: a gyilkosság valóban elkövettetett, és abban Tóth Ilona volt az elkövető, a többiek csupán „asszisztáltak neki".

A szobor természetesen a helyén maradt, a két MSZP-kormány idején is, mindmáig. S a jobboldal zöme − fikarcnyit sem zavartatva magát a tényektől − továbbra is '56 hőseként kezeli Tóth Ilonát, akiről már teret is neveztek el Pesten.

Most azonban újabb - az eddigiekhez képest is döntő jelentőségű dokumentum jelent meg: a történtek résztvevőjének, a Tóth Ilona-per negyedrendű vádlottjának nyilatkozata az ÉS-ben (http://www.es.hu/;toth_ilona_tortenete;2016-03-10.html). Eörsi László (valódi) történész így vezette föl: „Tóth Ilona medika 1956. november 4-től vezette a Domonkos utcai kórházat, emellett társaival együtt küzdött a forradalom vívmányainak megőrzéséért. Letartóztatása után legfőképpen azzal vádolták őt és két társát, Gyöngyösi Miklós vízvezeték-szerelőt és Gönczi Ferenc géplakatost, hogy a kórházban megöltek egy árulónak, besúgónak tartott embert. 1957 nyarán emiatt mindhármukat jogerősen halálra ítélték és kivégezték. A rendszerváltás óta a témakörrel foglalkozó történészek és az érdeklődő közvélemény nagyobb része meg van győződve arról, hogy műpert rendeztek. Ezt az akkori idők egyetlen szemtanúja egyértelműen cáfolja."

És maga e nyilatkozat így szól: *„Az utóbbi időkben − televíziós műsorokban, filmekben, kötetekben, újságcikkekben − sok szó esett Tóth Ilona orvostanhallgató-nőről és az ő történetéről. Sajnos rendszerint valótlanságok hangzanak el, jelennek meg róla. Ezt onnan tudom, hogy én az ottani és akkori események szemtanúja, mi több, részese voltam. Nem értem, miért nem veszik ezt figyelembe a filmek készítői, a tanulmányok szerzői.17 évesen részt vettem 1956. november 4-ét követően a Baross téren és annak környékén folyó harcokban. Társaim foglalkozásom miatt „Bányász Jocónak" szólítottak. Miután a szovjet túlerő leverte a fegyveres ellenállást, parancsnokommal, Gyöngyösi Miklóssal és másokkal a Domonkos utcai kórházban röpcédulák terjesztésében vettem részt. Ekkor még mindig nem akartunk belenyugodni a szabadságunk elvesztésébe. A kórházat ekkor Tóth Ilona vezette, aki leginkább részt vállalt az illegális röpiratok előállításában és terjesztésében is. Még akkor is folytattuk ezt, amikor a karhatalmisták sokakat közülünk letartóztattak. Egyszer csak (november 18-án este) a közeli munkásszállóról a srácok behoztak és átadtak egy embert - Kollár Istvánt -, akit spicliséggel vádoltak. Gyöngyösivel vettem át, és az ő utasítására megmotoztam. Olyan fotót találtam Kollárnál, amelyen ÁVH-s ruha volt rajta. Gyöngyösi és*

Gönczi Ferenc volt katonatiszt vallatni kezdte. Ők ketten és a megjelenő Tóth Ilona is meg voltak győződve arról, hogy Kollár az ÁVH embere, akit a forradalom érdekében el kell némítani. (Egyébként mindhárman rendkívül kimerültek voltak, alig aludtak, állandóan koffeint adagoltak maguknak.) Kollár megölésekor nem voltam szemtanú, mert Gyöngyösi kiküldött engem az irodahelyiség elé azzal az utasítással, hogy senkit ne engedjek be. A halott Kollár eltemetésében viszont részt vettem. Levittük a II. emeletről, és a Domonkos utcai templom mellett elhantoltuk. Másnap este megjelentek a rendőrök - valaki feljelentette a röpcédulázó csoportot -, és ekkor állították elő Tóth Ilonát, engem és vagy féltucatnyi társunkat. Gyöngyösit, Gönczit csak két hét múlva kapták el. Azonnal elindították a vizsgálatot. Kényszerítés nélkül tettem meg a vallomásaimat, a Kollár-ügyről is. Mint ismeretes, az eljárás végén mindhármukat halálra ítélték, rám jogerősen - valószínűleg fiatalságomnak köszönhetően - hároméves börtönbüntetést szabtak ki."

Nos, tehát újabb − perdöntő − nyilatkozat igazolja, hogy Tóth Ilonát jogosan ítélték el. És ezen az sem változtat, hogy az első Orbán-kormány olyan semmisségi törvényt − valójában lex Tóth Ilonát − hozott, amely ennek az ítéletnek is kimondta a semmisségét. De nem a valótlanságát!

(Megjelent 2016. április 3-án, a Facebook-on)